

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
végzése**

Az ügy száma: Pfv.III.20.825/2020/7. szám

A tanács tagjai: Salamonné dr. Piltz Judit a tanács elnöke

Dr. Zumbók Péter előadó bíró

Dr. Farkas Antónia bíró

A felperes: Felperes1

(Cím2)

A felperes képviselője:

Dr. Bacsa Judit Ügyvédi Iroda

(Cím3,

ügyintéző: dr. Bacsa Judit ügyvéd)

Az alperes: Alperes1

(Cím1)

Az alperes képviselője:

Mayer M. Balázs Ügyvédi Iroda

(Cím5,

ügyintéző: dr. Mayer M. Balázs ügyvéd)

A per tárgya: kártérítés megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.618/2019/5/II.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 2.G.42.329/2017/46.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet az elsőfokú ítéletre kiterjedően hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A felperes felülvizsgálati eljárási költségének összegét 317.500 (háromszáztizenhétezer-ötszáz) forintban, az alperes ugyanezen költségének összegét 1.375.775 (egymillió-háromszázhetvenötezer-hétszázhetvenöt) forintban állapítja meg.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2014. szeptember 4-én 22.125 kilogramm virágméz külföldre történő szállítására adott fuvarmegbízást V.A-nak, aki a fuvarfeladat ellátásával a K. Kft.-t, az pedig az alperesnél érvényes CMR biztosítással rendelkező H. Kft.-t bízta meg. Az utóbbi társaság képviselője a rakományt egy telephelyre vitte, ahonnan az árut 2014. szeptember 7-én ellopták. A nyomozó hatóság az ezzel összefüggésben indult nyomozást – arra hivatkozással, hogy attól eredmény nem várható – felfüggesztette.

[2] Az alperes a káresemény felperes általi bejelentését követően, a 2014. november 12-én kelt levelében a kártérítési igényt elutasította, amit azzal indokolt, hogy a felperes a CMR fuvarlevélén fuvarozóként nem volt feltüntetve. Hivatkozott továbbá arra, hogy a 2013. január 29-től hatályos nemzetközi közúti árufuvarozói felelősségbiztosítás különös feltételek és záradékok (a továbbiakban: CMRkf833.) VI. fejezet 1. pont w) alpontjában foglalt kizárási ok szerint nem kerülnek megtérítésre azok a károk, amelyek a fuvarozás megkezdését követően a biztosított által bérbe vett, ideiglenesen tulajdonosának hozzájárulásával használt, vagy a biztosított által finanszírozott telephelyen parkoló jármű feltörésével vagy lopásával kapcsolatban keletkeztek. Habár a felperes a 2015. április 28-i levelében az utóbbi biztosítási feltétel káreseménykori hatályosságát vitatta, az alperes a 2015. május 18-i válaszlevelében a korábbi álláspontját fenntartotta.

[3] A felperes a Törvényszék előtt 21.165.494 forint kártérítés megfizetése iránt pert indított V.A., a K. Kft. és a H. Kft. ellen. A per során V.A. a felelősségét elismerte, egyidejűleg a „Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésről” szóló, Genfben, az 1956. évi május hó 19. napján kelt Egyezmény kihirdetéséről szóló 1971. évi 3. törvényerejű rendelet (a továbbiakban: CMR Egyezmény) 37. cikke, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:142. §-a és 6:148. §-a alapján a K. Kft. és a H. Kft. közreműködőkkel szemben ugyanilyen összegben fennálló visszkereseti (megtérítési) igényét a 2015. november 23-án és a 2015. december 4-én megkötött engedményezési szerződésekkel a felperesre engedményezte. Emiatt a felperes a Végvári Andrásal szemben előterjesztett keresetétől elállt, és a továbbiakban az igényét V.A. engedményeseként érvényesítette a K. Kft.-vel és a H. Kft.-vel szemben.

[4] A Törvényszék ítéletével a K. Kft.-t és a H. Kft.-t egyetemlegesen kötelezte 21.165.494 forint és annak 2015. december 1-jétől járó késedelmi kamatai, valamint 1.850.000 forint perköltség felperes javára történő megfizetésére.

[5] A másodfokon eljáró Ítéltábla a 2017. május 30-án meghozott ítéletével az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta, a késedelmi kamatnak az évi 5%-ot meghaladó mértékére vonatkozó rendelkezést hatályon kívül helyezte, mellőzte az egyetemleges marasztalásról szóló rendelkezést, és a fent nevezett két társaságot egyenlő mértékben kötelezte az elsőfokú ítéletben megállapított marasztalási összeg megfizetésére. A jogerős ítélet indokolása szerint a marasztalás jogalapja a CMR Egyezmény 3. és 17. cikke volt.

[6] A felperes 2017. június 21-én felszólította az alperest, hogy a jogerős ítélettel marasztalt H. Kft. helyett fizessen meg 10.582.747 forintot és annak 2015. december 1-jétől járó évi 5% mértékű kamatát, valamint 925.000 forint perköltséget. Az alperes a teljesítést a CMRkf833. VI. fejezet 1. pont w) alpontjára hivatkozással megtagadta.

[7] Az említett kizárási ok az alperes által alkalmazott, 2012. szeptember 21-től hatályos nemzetközi közúti árufuvarozói felelősségbiztosítás különös feltételek és záradékok (a továbbiakban: CMRkf832.) rendelkezései között nem szerepelt.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[8] A felperes keresetében elsődlegesen 10.582.747 forint és annak 2015. december 1-jétől a kifizetésig járó évi 5%-os késedelmi kamata, valamint 925.000 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A másodlagos (eshetőleges) keresete annak megállapítására irányult, a károkozás időpontjában a kárára fennállt a H. Kft. felelősségbiztosítási fedezete.

[9] Az alperes – elévülési kifogást is tartalmazó – érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az első- és másodfokú ítélet

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével az elsődleges keresettel egyezően marasztalta az alperest.

[11] Mindenekelőtt a felperes alperes által vitatott keresetösségi jogának fennállását vizsgálta, és e körben – az egységes bírói gyakorlatra hivatkozással – kiemelte, hogy az alperes az engedményezési szerződéssel szemben kifogást nem támaszthat, annak létrejöttét, érvényességét nem vitathatja. Figyelemmel volt arra, hogy a felperes a kártérítési igényét az alperesnél bejelentette, azzal kapcsolatban a felek egyezségi tárgyalásokat is folytattak, és az alperes a megállapodás tervezet alapján tisztában volt az engedményezés folyamatával. Álláspontja szerint az alperes utólagosan a keresetösségi jog hiányára nem hivatkozhat, a felperes ugyanis a Ptk. 6:470. § (1) bekezdése, 6:472. § (1) bekezdése és 6:473. § (1) bekezdése alapján engedményes károsultként érvényesítheti az igényét. Az ítélezési gyakorlatra utalva rámutatott arra is, hogy a Ptk. csak a közvetlen igényérvényesítést tiltja, vagyis a károkozó biztosított marasztalását követően az önként nem teljesítő biztosító ellen is megnyílik a marasztalási kereset előterjesztésének lehetősége.

[12] Az alperes elévülési kifogását sem tartotta megalapozottnak. E körben felhívta a Ptk. 6:22. §-át és 6:24. §-át. Kifejtette, hogy a felperes az engedményezési szerződésben foglaltak szerint V.A.-nak a H. Kft.-vel szembeni megtérítési igényét érvényesíti, amelynek alapja a H. Kft. és az alperes közötti felelősségbiztosítási szerződés. Egyetértett továbbá a felperes abban, hogy a CMRkf833. nem vált a biztosítási szerződés részévé, mégpedig sem az alperes által hivatkozott kizárási ok, sem az általánostól eltérő, egyéves elévülési határidő tekintetében, ennél fogva a felperes igényérvényesítésére nyitva álló határidő az általános szabályok szerinti 5 év. Mivel pedig a felperes az igényét az utóbbi határidőn belül érvényesítette, ezért az elévülésnek a felperes által állított nyugvását érdemben nem vizsgálta.

[13] A bizonyítás eredményét mérlegelve azt állapította meg, hogy a H. Kft. a CMRkf833. feltételei közül a korábbi szerződési gyakorlattól eltérő kizárási okot és az általánostól eltérő elévülési határidőt nem ismerhette meg, azokról az alperes a Ptk. 6:78. §-ában foglaltak ellenére külön nem tájékoztatta.

[14] Az előzményi perben hozott határozatokat és az engedményezési szerződéseket a kereseti követelés összegének hitelt érdemlő igazolására alkalmasnak tartotta. Alapvetően minősítette az alperesnek a káronszerzés tilalmának megsértésére történt hivatkozását, amit azzal indokolt, hogy a felperes igényérvényesítési jogosultsága teljesen elkülönül az egyéb, alperessel szemben esetlegesen fennálló igényérvényesítési lehetőségektől, amelyek már nem a felperest illetik meg.

[15] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét – annak helyes indokaira utalással – helybenhagyta.

[16] A fellebbezésben foglaltakkal kapcsolatban rögzítette, hogy az alperes lényegében az elévülés és a káronszerzés tilalma tekintetében kifejtett eltérő jogi álláspontja miatt támadta az elsőfokú bíróság érdemi döntését; ehhez képest a megállapított tényállást nem vitatta, és ebben a körben azt sem vonta kétségbe, hogy az elévülésre és a kizárási okra vonatkozó különös biztosítási feltételek nem váltak a biztosítási szerződés részévé. Jóllehet az alperes az említett feltételek tekintetében az elsőfokú eljárásban tett állításait fenntartotta, de a másodfokú bíróság a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelésére, valamint az indokok részletes kifejtésére tekintettel egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a vizsgált kikötések nem váltak a biztosítási szerződés részévé.

[17] Az elsőfokú bírósággal egyezően azt állapította meg, hogy a H. Kft.-vel fennálló jogviszonyban károsultnak minősülő V.A. az e jogviszonyból származó követelését engedményezte a felperesre, és ebből következően a felperes szintén károsulti pozícióban érvényesít igényt a károkozó felelősségbiztosítójával, az alperessel szemben.

[18] Maradéktalanul osztotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját is, hogy a Ptk. 6:473. § (1) bekezdése a felperes igényérvényesítését nem zárta ki, mivel a károkozókkal szembeni igényérvényesítést a felperes a Törvényszék előtt folyamatban volt perben kimerítette.

[19] Minthogy a felperes nem a V.A.-val létrejött fuvarozási szerződés megsértéséből eredő kártérítési igényét érvényesíti, hanem V.A.-nak a H. Kft.-vel szembeni, engedményezett kártérítési igényét, arra a következtetésre jutott, hogy fel sem merül a káronszerzés tilalmának megsértése. Mivel pedig a felelősségbiztosítási jogviszonyból származó megtérítési igényről, és – az alperes hivatkozásával szemben – nem a fuvarozási szerződésből eredő igényről van szó, továbbá az elévülésre vonatkozó különös biztosítási feltételek nem váltak a biztosítási szerződés részévé, ezért nem a CMR Egyezmény 32. cikk 1. pontja és a Ptk. 6:270. §-a szerinti egyéves elévülési határidőt, hanem az ötéves általános elévülési határidőt tartotta alkalmazandónak.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[20] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és a kereset elutasítását, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat utasítását, harmadlagosan a jogerős ítéletnek az elsőfokú ítéletre kiterjedő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat utasítását kérte.

[21] Megsértett jogszabályhelyként a polgári perrendtartásról 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 206. §-át, a Ptk. 6:22. § (1) és (2) bekezdését, 6:23. § (1) és (3) bekezdését, 6:24. § (1) bekezdését, 6:78. § (1) bekezdését, 6:193. § (1) és (2) bekezdését, 6:270. §-át, 6:470. §-át, 6:522. § (3) bekezdését és 6:532. §-át, valamint a CMR Egyezmény 32. cikk 1. pontját jelölte meg.

[22] Az elévülés tekintetében sérelmezte annak figyelmen kívül hagyását, hogy a felperes, V.A., a H. Kft. és a K. Kft. között nem vitatottan fuvarozási szerződés jött létre, és V.A.-nak a felperesre engedményezett követelése a közte és a közreműködők között létrejött fuvarozási szerződés megszegéséből eredő kártérítési igény, amelyre így a Ptk. 6:270. §-ában és a CMR Egyezmény 32. cikk 1. pontjában meghatározott speciális, egyéves elévülési határidőt kell alkalmazni. Lényegesnek tartotta, hogy – a biztosítás tárgyának meghatározásából is következően – olyan, a fuvarozási szerződésből eredő kárért köteles helytállni, amelyért és amilyen mértékben a károkozó biztosítottnak is helyt kellene állnia. Kifogásolta, hogy bár a bíróságok a CMRkf833. esetében megállapították, hogy az nem vált a biztosítási szerződés

részévé, ugyanezt a vizsgálatot CMRkf832. vonatkozásában nem végezték el, erre nézve megállapítást nem tettek, holott az utóbbi biztosítási feltételek is a fentiekben hivatkozott speciális szabályokra utalnak vissza. Az azok által megállapított, az áru címzett részére történő kiszolgáltatásának időpontjától számítandó elévülési határidő pedig a számítása szerint a Ptk. 6:270. §-a alapján 2015. szeptember 9-én, a CMR Egyezmény 32. cikk 1. pont b) alpontja alapján 2015. október 9-én letelt, s így a követelés elévült. Kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság az elévülés nyugvását nem vizsgálta, ugyanakkor a keresetindítás időpontjára tekintettel a felperes arra történt hivatkozását megalapozatlannak tartotta.

[23] A káronszerzés tilalmával összefüggésben kifejtett jogi érveit is megismételte. Ennek megfelelően továbbra is állította, hogy a felperes a kárának megtérülésével a károsult pozícióját elvesztette, és V.A. került a károsult pozíciójába, és bár a felperes az engedményezéssel V.A-nak a közreműködőkkel szembeni követelését megszerezte, azt – kárának megtérülésére figyelemmel – a biztosítási szerződés alapján vele szemben már nem érvényesítheti. Álláspontja szerint tehát a felperesnek megtérített és ezt követően reá engedményezett követelés egy és ugyanaz. Emiatt továbbra is hivatkozott arra, hogy a kereseti követelés teljesítése esetén a felperes jogalap nélkül gazdagodna.

[24] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

[25] A felülvizsgálati kérelem megalapozott.

[26] A Kúria a régi Pp. 275. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelem keretei között eljárva, a felülvizsgálati eljárás eredményeként azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet az alperes által megjelölt jogszabályhelyek közül sérti a Ptk. 6:23. § (1) bekezdését, 6:270. §-át és a CMR Egyezmény 32. cikk 1. pontját.

[27] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében – a fellebbezésében foglaltakkal egyezően – az érdemi védekezésének két leglényegesebb hivatkozását ismételte meg, és a követelés elévülése mellett a káronszerzés tilalmának megszegését állította. Jóllehet elévülési kifogás esetén a bíróságnak először abban a kérdésben kell döntenie, hogy a perbeli követelés elévült-e (BH 2006.220., BH 2013.189.), az adott esetben ehhez a felhozott jogi indokok részbeni azonosságára tekintettel mindkét felülvizsgálati támadás megalapozottságának vizsgálatára szükség volt. Kiindulni ugyanis mindkettőnél a peresített követelés helyes jogi minősítéséből kellett.

[28] A jogerős ítéletnek a felülvizsgálati kérelemben nem vitatott ténymegállapítása szerint a felperesnek a fuvarozási szerződés megszegéséből eredő kárát a vele szerződött fuvarozó megtérítette, egyúttal az emiatt az általa igénybe vett közreműködőkkel (alfuvarozókkal), köztük az alperes biztosítottjával szemben keletkezett megtérítési igényét a felperesre engedményezte. A felperes az előzményi perben engedményesként ezt a kártérítési követelést érvényesítette a két közreműködővel szemben, akiket a bíróság jogerős ítéletével – a keresettől eltérően nem egyetemlegesen, hanem – egyenlő mértékben kötelezett a kár megtérítésére. Az utóbbi követelések közül az alperes biztosítottjával szemben fennálló követelés volt az, amelynek megtérítését a felperes a felelősségbiztosítási szerződésre tekintettel az alperestől kérte. Mindebből a perben eljáró bíróságok nem csupán a felperes keresetösségi jogának fennállására, hanem arra is helyesen következtettek, hogy mivel a

kereseti követelés nem azonosítható a felperesnek a vele szerződött fuvarozóval szemben fennállott, és – a fentiek szerint – már megtérült követelésével, ezért a káronszerzés tilalmának szabályát alkalmazni nem kellett. Emiatt az ehhez kapcsolódó jogszabályhelyet, a Ptk. 6:522. § (3) bekezdését a jogerős ítélet nem sérti.

[29] Az elévülési kifogás megalapozottsága szempontjából alapvető jelentőségű kérdés az volt, hogy a felelősségbiztosítóval szembeni közvetlen igényérvényesítés ténye változtatott-e a perbeli követelés jellegén. A másodfokú bíróság ugyanis – az elsőfokú bírósággal egyetértve – egyrészt rögzítette, hogy a felperes a fuvarozónak az alperes biztosítottjával mint az egyik közreműködővel szembeni kártérítési igényét érvényesíti, amelynek az engedményezési szerződések folytán lett a jogosultja; másrészt a követelés alapjának a felelősségbiztosítási jogviszonyból származó megtérítési igényt tekintette, és ebből következően a CMR Egyezmény 32. cikk 1. pontja és a Ptk. 6:270. §-a szerinti egyéves elévülési határidőt nem tartotta alkalmazandónak. Ez az okfejtés azonban ellentmondásos, és végkövetkeztetésében téves. Ehelyett elsődlegesen a felelősségbiztosítási szerződésnek a felülvizsgálati kérelemben is hivatkozott Ptk. 6:470. § (1) bekezdésében írt fogalommeghatározására kellett figyelemmel lenni. A szerint felelősségbiztosítási szerződés alapján a biztosított követelheti, hogy a biztosító a szerződésben megállapított módon és mértékben mentesítse őt olyan kár megtérítése, illetve sérelemdíj megfizetése alól, amelyre jogszabály értelmében köteles. A felelősségbiztosítási szerződés alapján a biztosító a károkozó személy magatartásával okozati összefüggésben keletkezett kárt köteles megtéríteni, amelyért a polgári (anyagi) jog szabályai szerint a biztosított károkozó felelősséggel tartozik (BH 1993.570.). A felelősségbiztosítási szerződésben tehát a biztosítási szerződés egy kárkötelemmel találkozunk. A biztosított egyben károkozó, aki az általa okozott kárért kárfelelősséggel tartozik. A károsult helyzete a következő: a kárkötelem szabályai szerint köteles bizonyítani a kárt, annak mértékét és az okozati összefüggést a biztosított károkozó magatartása és a kár között (BH 2005.249.). Mindez azt is jelenti, hogy noha a biztosító a felelősségbiztosítási szerződés alapján köteles a biztosított helyett a kár megtérítésére, a károsult a biztosítóval nem kerül szerződéses jogviszonyba, az általa – közvetlen vagy közvetett módon – érvényesített igény nem más, mint a biztosított kártérítési felelősségét megalapozó kontraktuális vagy deliktuális felelősségi szabályok alapján elbírálandó kártérítési igény.

[30] A felperes keresetében engedményesként – az előzményi perben hozott jogerős ítélettel marasztalt biztosított önkéntes teljesítésének hiányára figyelemmel – az alperest mint felelősségbiztosítót kérte kötelezni a nemzetközi közúti áru fuvarozási szerződés megszegésével az engedményezőnek okozott károk megtérítésére. Ennélfogva a felperes a jogerős ítélet indokolásában foglaltakkal szemben nem felelősségbiztosítási jogviszonyból származó megtérítési igényt, hanem szerződésszegésből fakadó kártérítési igényt érvényesített az alperessel szemben, amelynél a Ptk.-nak a kötelekre és a szerződésre vonatkozó általános szabályai mellett a fuvarozási szerződésről szóló rendelkezéseket is alkalmazni kellett. Az utóbbiak közül pedig a Ptk. 6:270. §-a a fuvarozási szerződés alapján támasztható igények elévülésének határidejét – a szándékosan vagy súlyos gondatlansággal okozott károk kivételével – a Ptk. 6:22. § (1) bekezdésében írt ötéves általános elévülési határidőtől eltérően egy évben határozza meg. Ez megfelel a nemzetközi közúti áru fuvarozási szerződések tekintetében a CMR Egyezmény 32. cikk 1. pontjában megállapított elévülési határidőnek. Minthogy az alperes biztosítottjának szándékos vagy súlyosan gondatlan károkozását a felperes nem is állította, az általános elévülési határidő ebből az okból sem volt figyelembe vehető. Mindezekhez képest az elévülés szempontjából a jogerős ítéletnek az a

felülvizsgálati kérelemben vitássá nem tett megállapítása sem bírhatott jelentőséggel, hogy a CMRkf833. és annak az ugyancsak egyéves igényérvényesítési határidőről szóló kikötése nem vált a biztosítási szerződés részévé; mint ahogy az sem tette lehetővé eltérő jogi következtetés levonását, hogy a Ptk. és a CMR Egyezmény elévülési szabályaira visszautaló CMRkf832. vonatkozásában az utóbbival egyező megállapítást a jogerős ítélet nem tartalmazott.

[31] A perben eljáró bíróságoknak ezért a Ptk. 6:270. §-ában és a CMR Egyezmény 32. cikk 1. pontjában meghatározott egyéves elévülési határidő figyelembevételével kellett volna elbírálniuk az alperes elévülési kifogását, s emiatt nem lett volna nélkülözhető az elévülés felperes által hivatkozott nyugvásának kérdésében való állásfoglalás sem.

[32] A Kúria a kifejtettekre figyelemmel, a régi Pp. 275. § (4) bekezdése alapján a jogerős ítéletet az elsőfokú ítéletre kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[33] Az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásban elsődlegesen az alperes elévülési kifogásának megalapozottságát kell vizsgálnia, és ennek során abból kell kiindulnia, hogy a felperes által az alperessel szemben érvényesített kártérítési igény elévülésének határidejére és az elévülés kezdő időpontjára vonatkozó rendelkezéseket a Ptk. 6:270. §-a és a CMR Egyezmény 32. cikk 1. pontja határozza meg. Az elsőfokú bíróságnak állást kell foglalnia továbbá az elévülés nyugvásának kérdésében, és e körben a felperest szükség szerint fel kell hívnia a tényállításai bizonyítására. Ezzel kapcsolatban pedig nemcsak a Ptk. 6:24. §-ának az elévülés nyugvására irányadó szabályait, hanem a CMR Egyezmény 32. cikk 2. és 3. pontjának az elévülési idő szüneteltetéséről szóló rendelkezéseit is alkalmaznia kell.

Záró rész

[34] A Kúria a régi Pp. 275. § (5) bekezdése szerint csak a felek részéről felmerült felülvizsgálati eljárási költség összegét állapította meg, annak viseléséről az elsőfokú bíróságnak kell határoznia. A felülvizsgálati eljárás költsége a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontjára, (5) és (6) bekezdésére, valamint 4/A. § (1) bekezdésére tekintettel mindkét fél esetében tartalmazta az általános forgalmi adóval növelt, 317.500 forint összegű, a kifejtett jogi képviselési tevékenység arányában megállapított ügyvédi munkadíjat, míg az alperes esetében ezen felül az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és 50. § (1) bekezdése szerint meghatározott mértékű (1.058.275 forint) megfizetett felülvizsgálati eljárási illetéket.

[35] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a veszélyhelyzet során érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedések újbóli bevezetéséről szóló 112/2021. (III. 6.) Korm. rendelet 27. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

[36] A végzés elleni felülvizsgálatot a régi Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.
Budapest, 2021. május 19.

Salamonné dr. Piltz Judit s.k. a tanács elnöke, Dr. Zumbók Péter s.k. előadó bíró, Dr. Farkas Antónia s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

bíróági ügyintéző
HM